

Verdens beste hopper

Det var en gang haren, frosken og gresshoppen tok til å krangle om hvem av dem som var den beste til å hoppe.

«Jeg er den beste hopperen», sa haren, «for jeg er den som hopper lengst.»

«Nei, jeg er den beste hopperen», sa frosken, «for jeg kan hoppe høyest.»

«Nei, jeg er den beste hopperen», sa gresshoppen, «for jeg hopper raskest.»

Og da de ikke kunne enes om reglene, ble de ved å krangle.

Mens praten sto på, kom reven ruslende forbi.

«Hva står på her?» spurte han.

«Disse to forstår ikke at den beste hopperen er den som kan hoppe lengst», sa haren.

«Disse to forstår ikke at den beste hopperen er den som kan hoppe høyest», sa frosken.

«Disse to forstår ikke at den beste hopperen er den som kan hoppe raskest», sa gresshoppen.

«Ja, det er sannelig en knipe», svarte reven, «men ikke noe som ikke lar seg løse med en liten konkurranse. La meg arrangere det hele, så skal vi nok snart kunne enes om hvem som er verdens beste hopper.»

Dette syntes de vel om, og reven inviterte alle dyra i skogen til å overvære hoppekonskurransen.

I første runde skulle de hoppe lengde, og reven valgte å måle lengden i blåner. Så samme hvor langt de alle tre hoppet, kom de ikke i nærheten av en eneste blåne.

«Null blåner til alle tre!» erklærte reven.

«Du kan da ikke måle hoppene i blåner», protesterte haren.

Men de andre to så saken annerledes, og da flertallet ville det så, ble det slik reven hadde sagt.

I andre runde skulle de hoppe høyde, og reven bestemte at de skulle måle hoppene i berg. Så samme hvor høyt de alle tre hoppet, var de ikke i nærheten av å hoppe så høyt som det.

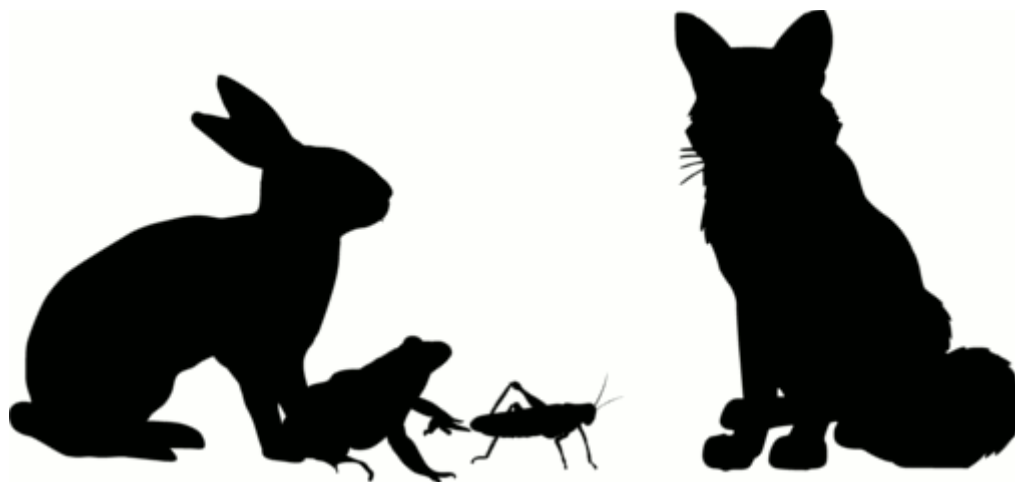
«Null berg til alle tre!» erklærte reven.

«Du kan da ikke måle hopp i berg», protesterte frosken.

Men de andre to så saken annerledes, spesielt haren — for han husket vel resultatet fra første runde. Og da flertallet ville det så, ble det slik reven hadde sagt.

I den tredje og siste runden skulle de hoppe på tid. Gresshoppen var svært nervøs, og ble enda mer nervøs da reven avslørte at han ville måle tiden i vedfall. Nå hoppet de alle tre, men særlig håp hadde de ikke.

«Null vedfall til alle tre!» erklærte reven.

«Det gir da ikke mening å måle hastighet i vedfall», protesterte gresshoppen. «Hastighet må da måles etter noe kortvarig.»

Men logikken falt for døve ører, for de andre to hadde ingen planer om å la gresshoppen få annen behandling enn dem, så det ble slik reven hadde sagt.

Dermed stilte reven dem alle på rekke, og erklærte at de var akkurat like gode alle tre, selv om de var forskjellige. Til dette jublet alle dyrene, og lo de og skrønte om det de hadde sett. Men så tok de til å spørre: «Hvem er da den beste?»

Reven tok seg en liten kunstpause, og sa til slutt: «Det er vel ingen bedre enn Vårherre. For intet talent har vi som vi ikke har fått av Ham.»

Ordforklaringer

- **blåne:** fjell som er så langt borte man kan se, og ser blåaktig ut (et synsbedrag forårsaket av atmosfæren)
- **vedfall:** levetiden til et tre, brukt til å angi høy alder

Lastet fra:

EventyrForAlle.no

Et eventyr av Karl-Robert Rønning.

September 2017

«IDK»

Dette verket er lisensiert under følgende Creative Commons lisens: Navngivelse-IkkeKommersiell-Ingen bearbeidelser 4.0 Internasjonal. For å se en kopi av denne lisensen, besøk

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/>.

Illustratør: Karl-Robert Rønning

Laget ved hjelp av bilder fra pixabay.com. (Offentlig eiendom - public domain)

Dette verket er lisensiert under følgende Creative Commons lisens: Navngivelse-DelPåSammeVilkår 4.0 Internasjonal. For å se en kopi av denne lisensen, besøk <http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/>.